

kassers Vedkommende stiller et *Flertal* under Nr. 6 Forslag om at erstatte 3die Stykke i Lovforslagets § 4 med det af Sparekasse- og Bankkommissionen udarbejdede Forslag vedrørende Valg af Bestyrelse og Direktion m. v. Vedtages dette Ændringsforslag, vil det være nødvendigt til tredie Behandling af Lovforslaget at stille forskellige Ændringsforslag af redaktionel Natur. Et *Mindretal* (Andreasen, Henrik Nielsen, Johannes Pedersen og Sigvald Olsen) foreslaar at lade dels Rigsdagen, dels de kommunale Raad samt Handelsministeren foretage disse Valg, navnlig under Hensyn til, at det her drejer sig om nogle af Landets allerstørste Pengeinstitutter (Ændringsforslag Nr. 5). Mindretallet kan dog subsidiært tiltræde Lovforslagets Bestemmelser, der maa erkendes at være et Fremskridt i Sammenligning med den nu bestaaende Ordning.

Hele Udvalget foreslaar at forbyde Embedsmænd, der udøver Dommervirksomhed, at have Sæde i en Sparekasses Bestyrelse eller Direktion.

Et *Mindretal* (P. E. Hansen, Jørgen Jensen, N. Jensen-Nybjerg, Jensen-Sønderup, Kvist og Moesgaard-Kjeldsen) ser de Vilkaar, hvorunder de 2 Arter af Pengeinstitutter (Banker og Sparekasser) arbejder, illustreret i den for nylig af Statens statistiske Bureau udsendte Opgørelse over Indlaanene i Banker og Sparekasser. Af denne fremgaar, at der den 31. Marts 1913 i samtlige Landets Sparekasser inde stod godt 838 Mill. Kr., medens der paa samme Tid inde stod i Bankerne godt 906 Mill. Kr., og det oplyses, at endnu i 1890 var Sparekassernes Indskud 3 Gange saa stort som Bankernes, 440 mod 145 Mill. Kr., og i 1900 dobbelt saa stort, 579 mod 294 Mill. Kr., men de sidste Aar har Tallene nærmet sig stærkt til hinanden, og de 35 Mill. Kr., hvormed Nakskov-Instituttet har forøget Bankernes og formindsket Sparekassernes Kapital, har nu givet Bankerne en Overvægt paa over 60 Mill. Kr.

Af Hensyn til den laansøgende Del af Befolkningen er det ikke uden Bekym-

ring, at Mindretallet ser paa den stedfindende Forskydning af Midlerne fra Sparekasserne til Bankerne, da denne foruden at betyde en Fordyrelse for Laantagerne tillige betyder en Indskrænkning i Sparekassernes Evne til at imødekomme Kravene om Laan i fast Ejendom.

Under andre Forhold — her tænkes navnlig paa de for Tiden værende lave Kurser paa Kreditforenings-Obligationer — vilde man jo uden større Betænkkelighed kunne henvise disse Laansøgere til Kreditforeningerne, men naar et $4\frac{1}{2}$ pCt.s Papir i de aabne Serier noteres til en Kurs af 91 à 92, forekommer det Mindretallet, at Rigsdagen ikke kan lade Hensynet til disse Laansøgere ude af Betragtning, naar man beskæftiger sig med Reglerne for Udlaan af Landets Sparemidler, og navnlig synes det Mindretallet, at man slet ikke kan undlade at tage et saadant Hensyn, efter at Rigsdagen har ydet sin Medvirkning til at lette Kommunerne Adgangen til og Vilkaarene for Optagelsen af Laan, da den derved skete Disponering over ca. 20 Mill. Kr. med stor Sikkerhed kan forudses at ville gøre Laanevilkaarene vanskeligere for private Folk.

Da en yderligere Begrundelse af det efter Mindretallets Opfattelse særdeles betimelige i, at dette Hensyn tages, findes i samme Mindretals Betænkning over Banklovsforslaget, skal man ikke her komme nærmere ind paa Forholdet, men nøjes med at henvise til de i Banklovsforslagets Betænkning fremførte Betragtninger. At det gennem de af Mindretallet stillede Ændringsforslag til Banklovsforslaget bliver muligt at forene Hensynet til dem, der søger Laan i fast Ejendom, med et Hensyn til Sparerne i Retning af at yde disse samme Sikkerhed for Sparemidlerne, hvad enten de anbringes i Banker eller Sparekasser, anser Mindretallet for en stor Fordel.

Om end Mindretallet maa beklage, at ikke et Flertal i Udvalget har kunnet slutte sig til det af Sparekasserne ofte fremsatte Krav om Eneret paa Brugen af stempelfri Kontrabøger, maa man med